

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 1. března 2022 v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a soudců JUDr. Petra Zelenky a Mgr. T. Kubovce odvolání **obžalovaných M. O.**, nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, obž. **Bc. V. C.**, nar. xxx v xxx, trvale bytem tamtéž a obž. **Ing. P. H.**, nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. června 2021, č.j.: 64T 21/2020-3198, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že:**

Obžalovaní

1/ M. O.,

narozen xxx v xxx, trvale bytem xxx,

2/ Bc. V. C.,

narozena xxx v xxx, trvale bytem xxx,

3/ Ing. P. H.,

narozen xxx v xxx, trvale bytem xxx,

jsou vinni, že

po předchozí společné dohodě o vytvoření řetězce společností, fakturujících totožné plnění služeb při úklidu hlavního města Prahy po povodních v roce 2013 pro koncového odběratele Magistrát hl. m. Prahy (dále jen MHMP) na základě Objednávky prací MHMP u spol. HXXXX a.s. ze dne 19.6.2013

I. Obžalovaný M. O. v postavení člena statutárního orgánu společnosti HxxxK a.s., IČ xxx, se sídlem nám. xxx, za pomoci Bc. V. C., nar. xxx a Ing. P. H., nar. xxx,

1. v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013 **podaném dne 20. 8. 2013 Finančnímu úřadu pro Prahu 5, Peroutkova 61, Praha 5**, úmyslně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, na základě fiktivních faktur od dodavatele XXX s.r.o., IČ xxx, vystavených za odstraňování škod po povodních na území hl. m. Prahy v roce 2013, a to konkrétně:

- a) č. 130001 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 05.06.2013 ve výši základu daně 33.950 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 7.129,50 Kč,
- b) č. 130002 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 12.06.2013 ve výši základu daně 1.189.500 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 249.795 Kč,
- c) č. 130003 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 18.06.2013 ve výši základu daně 278.450 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 58.474,50 Kč,
- d) č. 130004 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 20.06.2013 ve výši základu daně 225.350 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 47.323,50 Kč,
- e) č. 130005 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 20.06.2013 ve výši základu daně 211.250 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 44.362,50 Kč,
- f) č. 130006 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 26.06.2013 ve výši základu daně 74.820 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 15.712,20 Kč,
- g) č. 130007 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 27.06.2013 ve výši základu daně 65.500 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 13.755 Kč,
- h) č. 130008 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 139.280 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 29.248,80 Kč,
- i) č. 130009 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 90.200 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 18.942 Kč,
- j) č. 130010 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 32.750 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.877,50 Kč,
- k) č. 130011 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 29.270 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.146,70 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová

- l) č. 130012 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 128.890,- Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 27.066,90 Kč,
- m) č. 130013 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 150.350 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 31.573,50 Kč,
- n) č. 130014 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 282.250 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 59.272,50 Kč,
- o) č. 130015 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 49.650 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 10.426,50 Kč,
- p) č. 130016 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 21.190 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 4.449,90 Kč,
- q) č. 130017 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 497.350 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 104.443,50 Kč,

ačkoli věděl, že tato plnění nebyla **společností Xxx s.r.o. jako plátcem daně** nikdy realizována a uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu je v rozporu s ust. § 72 a 73 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čímž vylákal ke škodě České republiky zastoupené správcem daně, Finančním úřadem pro Prahu 5 neoprávněnou **výhodu na dani z přidané hodnoty** ve výši **275.097 Kč a zkrátil daň z přidané hodnoty** o částku **459.902,30 Kč**

2. v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2013, podaném dne **25.9.2013 Finančnímu úřadu pro Prahu 5, Peroutkova 61, Praha 5**, úmyslně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, na základě fiktivních faktur od dodavatele XXX s.r.o., IČ xxx, vystavených za odstraňování škod po povodních na území hl. m. Prahy v roce 2013, a to konkrétně:

- a) č.130018 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 31.234 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.559,14 Kč,
- b) č.130019 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 31.234 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.559,14 Kč,
- c) č.130020 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 50.328 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 10.568,88 Kč,
- d) č.130021 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 53.390 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 11.211,90 Kč,
- e) č.130022 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 324.162 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 68.074,02 Kč,
- f) č.130023 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 109.402,- Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 22.974,42-Kč,
- g) č.130024 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 150.598 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 31.625,58 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová

- h) č.130025 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 169.978 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 35.695,38 Kč,
- i) č.130026 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 259.160 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 54.423,60 Kč,
- j) č.130027 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 270.814 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 56.870,94 Kč,
- k) č.130028 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 143.600 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 30.156 Kč,
- l) č.130029 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 162.486 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 34.122,06 Kč,
- m) č.130030 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 91.241 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 19.160,61 Kč,
- n) č.130031 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 67.050 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 14.080,50 Kč,
- o) č.130032 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 650.050 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 136.510,50 Kč,
- p) č.130033 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 20.790 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 4.365,90Kč,
- q) č.130034 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 128.950 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 27.079,50 Kč,
- r) č.130035 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 151.250,- Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 31.762,50 Kč,

ačkoli věděl, že tato plnění **nebyla společností XXX s.r.o.** jako plátcem daně nikdy realizována a uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu je v rozporu s ust. § 72 a 73 zák. č. 235/2004Sb., o dani z přidané hodnoty, čímž úmyslně vylákal ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 5, neoprávněnou **výhodou na dani z přidané hodnoty ve výši 234.188 Kč a zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 367.612,57 Kč,**

tedy celkem vylákal ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 5, neoprávněnou výhodou na dani ve výši 509.285 Kč a současně zkrátil daň o částku 827.514,87 Kč celkem tak vylákal a zkrátil daň ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 5, v celkové výši 1.336.799,87 Kč

II. Obžalovaná Bc. V. C. jako jediná jednatelka a společnice společnosti XXX s.r.o., IČ xxx, xxx, **v blíže nezjištěné době od 1.7.2013 do 30.9.2013 na blíže nezjištěném místě** nechala úmyslně do účetnictví společnosti XXX s.r.o. za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2013 zaúčtovat fiktivní přijaté faktury od společnosti QxxxT s.r.o. č. 20130019-20130021, 20130023-20130036, 20130041-20130058, **za údajné zdanitelné plnění spol. QxxxT s.r.o., jako plátce daně, uskutečněné v období od 1.7.2013 do 5.8.2013** a uplatnila z těchto fiktivních faktur odpočet

daně z přidané hodnoty na vstupu a zároveň vystavila nebo přinejmenším nechala vystavit pro odběratele HXXXX a.s. **za shodné služby, údajně poskytnuté společností XXX s.r.o.** téměř totožné fiktivní faktury č. 130001-130017 s datem uskutečnění zdanitelného plnění od 5.6.2013 do 30.6. 2013 a faktury č. 130018-130035 s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 6.8.2013, přičemž všechna tato uskutečněná plnění byla zahrnuta společností **XXX s.r.o.** až v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2013,

a to s úmyslem umožnit a usnadnit svému druhovi M. O. vylákat neoprávněnou výhodu na dani z přidané hodnoty **ve výši 509.285 Kč** a zároveň zkrátit daň z přidané hodnoty společnosti HxxxxK za zdaňovací období červen a srpen 2013 v celkové výši **827.514,87 Kč** a celkem tak vylákat a zkrátit daň ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 5, **v celkové výši 1.336.799,87 Kč**

III. Obžalovaný Ing. P. H. jako jediný jednatel a osoba fakticky ovládající společnost QxxxT s.r.o., IČ xxx se sídlem Xxx, **v blíže nezjištěné době od 17.7.2013 do 30.9.2013 na blíže nezjištěném místě** vystavil nebo přinejmenším nechal vystavit pro odběratele XXX s.r.o. fiktivní faktury č. 20130019-20130021, 20130023-20130036 **s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 1.7. 2013** a faktury č. 20130041-20130058 **s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 5.8.2013**, a to za zcela totožné služby, údajně poskytnuté společností XXX s.r.o. koncovému odběrateli -spol. HXXXX a.s. s údajným datem uskutečnění téhož zdanitelného plnění v období od 5.6.2013 do 6.8.2013,

a to s úmyslem umožnit a usnadnit obž. M. O. vylákat neoprávněnou výhodu na dani **ve výši 509.285 Kč** a zároveň zkrátit daň z přidané hodnoty společnosti HXXXX a.s. za zdaňovací období červen a srpen 2013 v celkové výši **827.514,87 Kč**, neboť věděl, že společnost QxxxT s.r.o., žádná plnění pro společnost XXX s.r.o. ani HxxxxK a.s. nikdy nerealizovala a zároveň věděl, že společnost XXX s.r.o., vystaví společnosti HxxxxK a.s. fiktivní faktury minimálně v totožné výši, v jaké je vystavila ve prospěch spol. Xxx s.r.o. společnost QxxxT s.r.o., čímž umožnil M. O. vylákat neoprávněnou výhodu **na dani ve výši 509.285 Kč** a zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové výši **827.514,87 Kč**, a celkem tak vylákat a zkrátit daň ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 5, **v celkové výši 1.336.799,87 Kč**

tedy: - obžalovaný **M. O.** pod **b. I rozsudku** vylákal výhodu na dani a zkrátit daň, a to ve značném rozsahu a nejméně se dvěma osobami

- obžalovaná **Bc. V. C.** pod **b. II rozsudku** umožnila jinému vylákat výhodu na dani a zkrátit daň, a to ve značném rozsahu a nejméně se dvěma osobami

- obžalovaný **Ing. P. H.** pod **b. III rozsudku** umožnil jinému vylákat výhodu na dani a zkrátit daň, a to ve značném rozsahu a nejméně se dvěma osobami

čímž spáchali

obžalovaný M. O.

pod b. I/1,2 rozsudku zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku,

obžalovaná Bc. V. C.

pod b.II rozsudku zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku, ve formě pomoci dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová

obžalovaný Ing. P. H.

pod **b. III rozsudku** zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku, ve formě pomoci dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku

a odsuzují se**obžalovaný M. O.**

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 28 (dvaceti osmi) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 4 (čtyř) let.**

Dále se obžalovanému podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku ukládá **peněžitý trest ve výměře 60.000 Kč (šedesát tisíc korun českých)**, vyměřenému jako 60 (šedesát) denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 1.000 Kč (tisíc korun českých).

Obžalovaná Bc. V. C.

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se jí výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

obžalovaný Ing. P. H.

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, sp.zn.: 64T 21/2020-3198 ze dne 23. 6. 2021 byl obž. O. uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a, c) tr. zákoníku a obž. C. a obž. H. byli uznáni vinnými pomocí ke zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a, c) tr. zákoníku dle § 24 odst.1 písm. c) tr. zákoníku, jichž se dopustili tím, že:

I. Obžalovaný M. O. v postavení člena statutárního orgánu společnosti HxxxK a.s., IČ xxx, se sídlem nám. xxx, za pomoci V. C., nar. xxx a P. H., nar. xxx,

1. v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013 podaném dne 20. 8. 2013 Finančnímu úřadu pro Prahu 5, Peroutkova 61, Praha 5, úmyslně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, na základě fiktivních faktur od dodavatele XXX s.r.o., IČ xxx, vystavených za odstraňování škod po povodních na území hl. m. Prahy v roce 2013, a to konkrétně:

- a) č. 130001 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 05.06.2013 ve výši základu daně 33.950 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 7.129,50 Kč,
- b) č. 130002 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 12.06.2013 ve výši základu daně 1.189.500 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 249.795 Kč,
- c) č. 130003 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 18.06.2013 ve výši základu daně 278.450 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 58.474,50 Kč,
- d) č. 130004 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 20.06.2013 ve výši základu daně 225.350 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 47.323,50 Kč,
- e) č. 130005 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 20.06.2013 ve výši základu daně 211.250 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 44.362,50 Kč,
- f) č. 130006 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 26.06.2013 ve výši základu daně 74.820 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 15.712,20 Kč,
- g) č. 130007 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 27.06.2013 ve výši základu daně 65.500 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 13.755 Kč,
- h) č. 130008 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 139.280 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 29.248,80 Kč,
- i) č. 130009 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 90.200 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 18.942 Kč,
- j) č. 130010 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 32.750 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.877,50 Kč,
- k) č. 130011 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 29.270 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.146,70 Kč,
- l) č. 130012 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 128.890,- Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 27.066,90 Kč,
- m) č. 130013 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 150.350 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 31.573,50 Kč,
- n) č. 130014 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 282.250 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 59.272,50 Kč,
- o) č. 130015 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 49.650 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 10.426,50 Kč,
- p) č. 130016 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 21.190 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 4.449,90 Kč,
- q) č. 130017 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.06.2013 ve výši základu daně 497.350 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 104.443,50 Kč,

ačkoli věděl, že tato plnění nebyla nikdy realizována a uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu je v rozporu s ust. § 72 a 73 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čímž vylákal ke škodě České republiky zastoupené správcem daně, Finančním úřadem pro Prahu 5 neoprávněnou výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 275.097 Kč a zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 459.902,30 Kč

2. v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2013, podaném dne 25.9.2013 Finančnímu úřadu pro Prahu 5, Peroutkova 61, Praha 5, úmyslně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, na základě fiktivních faktur od dodavatele XXX s.r.o., IČ xxx, vystavených za odstraňování škod po povodních na území hl. m. Prahy v roce 2013, a to konkrétně:

- a) č.130018 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 31.234 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.559,14 Kč,
- b) č.130019 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 31.234 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 6.559,14 Kč,

- c) č.130020 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 50.328 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 10.568,88 Kč,
- d) č.130021 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 53.390 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 11.211,90 Kč,
- e) č.130022 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 324.162 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 68.074,02 Kč,
- f) č.130023 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 109.402,- Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 22.974,42-Kč,
- g) č.130024 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 150.598 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 31.625,58 Kč,
- h) č.130025 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 169.978 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 35.695,38 Kč,
- i) č.130026 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 259.160 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 54.423,60 Kč,
- j) č.130027 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 270.814 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 56.870,94 Kč,
- k) č.130028 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 143.600 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 30.156 Kč,
- l) č.130029 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 162.486 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 34.122,06 Kč,
- m) č.130030 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 91.241 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 19.160,61 Kč,
- n) č.130031 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 67.050 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 14.080,50 Kč,
- o) č.130032 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 650.050 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 136.510,50 Kč,
- p) č.130033 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 20.790 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 4.365,90Kč,
- q) č.130034 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 128.950 Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 27.079,50 Kč,
- r) č.130035 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 06.08.2013 ve výši základu daně 151.250,- Kč, přičemž daň z přidané hodnoty činila 31.762,50 Kč,

ačkoli věděl, že tato plnění nebyla nikdy realizována a uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu je v rozporu s ust. § 72 a 73 zák. č. 235/2004Sb., o dani z přidané hodnoty, čímž úmyslně vylákal ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 5, neoprávněnou výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 234.188 Kč a zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 367.612,57 Kč,

tedy celkem vylákal ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 5,

neoprávněnou výhodu na dani ve výši 509.285 Kč a současně zkrátil daň o částku 827.514,87 Kč.

II. Obžalovaná Bc. V. C. jako jediná jednatelka a společník společnosti XXX s.r.o., IČ xxx, xxx, úmyslně nechala do účetnictví společnosti XXX s.r.o. ve zdaňovacím období 3. čtvrtletí 2013 zaúčtovat fiktivní přijaté faktury od společnosti QxxxT s.r.o. č. 20130019-20130021, 20130023-20130036, 20130041-201358 a uplatnila z těchto fiktivních faktur odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu a zároveň vystavila nebo přinejmenším nechala vystavit pro odběratele HXXXX a.s., téměř totožné fiktivní faktury č. 130001-130017 s datem uskutečnění

zdanitelného plnění v červnu 2013 a faktury č. 130018-130035 s datem uskutečnění zdanitelného plnění v srpnu 2013, přičemž všechna tato uskutečněná plnění byla zahrnuta až v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2013, to vše pouze s úmyslem umožnit a usnadnit svému intimnímu příteli M. O. vylákat neoprávněnou výhodu na dani z přidané hodnoty a zároveň zkrátit daň z přidané hodnoty společnosti HxxxK za zdaňovací období červen a srpen 2013 v celkové výši 827.514,87 Kč,

III. Obžalovaný Ing. P. H. jako jediný jednatel a osoba fakticky ovládající společnost QxxxT s.r.o., IČ xxx se sídlem Xxx, vystavil nebo přinejmenším nechal pro odběratele XXX s.r.o., vystavit fiktivní faktury č. 20130019-20130021, 2130023-20130036 s datem uskutečnění zdanitelného plnění v červenci 2013 a faktury č. 20130041-201358 s datem uskutečnění zdanitelného plnění v srpnu 2013 to vše pouze s úmyslem umožnit a usnadnit M. O. vylákat neoprávněnou výhodu na dani a zároveň zkrátit daň z přidané hodnoty společnosti HxxxK a.s. za zdaňovací období červen a srpen 2013 v celkové výši 827.514,87 Kč, neboť věděl, že QxxxT s.r.o., žádá plnění pro společnost XXX s.r.o. ani HxxxK a.s. nikdy nerealizovala a zároveň věděl, že společnost XXX s.r.o., vystaví společnosti HxxxK a.s. fiktivní faktury minimálně v totožné výši v jaké je vystavila společnost QxxxT s.r.o., čímž umožnil M. O. vylákat neoprávněnou výhodu a zkrátit daň z přidané hodnoty v celkové výši 827.514,87 Kč.

2. **Za výše uvedené jednání uložil nalézací soud obžalovanému M. O. podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 28 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 4 let. Dále obžalovanému podle § 67 odst. 1tr. zákoníku ve spojení s § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložil peněžitý trest ve výměře 60 –ti denních sazeb, s denní sazbou ve výši 1.000 Kč, celkem tedy 60.000 Kč . Obžalované C. a obžalovanému H. pak nalézací soud shodně uložil podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 2 let , jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 30 měsíců.**
3. **K výše uvedeným skutkovým a právním závěrům dospěl nalézací soud poté, co v hlavním líčení vyslechl k věci všechny obžalované, dále vyslechl značné množství svědků - především rozpočtářku společnosti HXXXXK a.s. sv. K., která popsala, že na předmětné zakázce MHMP pracovali asi 2 jejich zaměstnanci, ona sama ji nekontrolovala, vše dělal pak O., který zakázku přeprodal spol. Xxx své družky a pak spol. QxxxT, dále z výpovědi zaměstnance společnosti HXXXXK a.s. T. B., který popsal, že na úklidu jich bylo celkem 5, 2 z firmy a nějací studenti přes agenturu. Při posouzení činnosti společnosti QxxxT s.r.o vycházel nalézací soud z výpovědi externí účetní této společnosti sv. K., která popsala, že zaměstnanci spol. QxxxT byli jen řidiči, tyto pracovali pro spol. Autodoprava xxx, přičemž na práci ji najal obž. H.. Neví nic o tom, že by společnost zajišťovala úklidové práce a neví, zda někdy viděla nového jednatele společnosti p. R., předpokládá však, že smlouvy se zaměstnanci uzavíral právě jednatel. Z výpovědi svědkyně D., která jako bývalá zaměstnankyně spol. Autodoprava Xxx byla touto společností nejprve propuštěna, a poté jí bylo zajištěno prac. místo v „nějaké agentuře“, nalézací soud zjistil, že zaměstnanci spol. QxxxT byli jen řidiči, byla to ona, kdo s nimi uzavíral smlouvy, evidovala jejich docházku a dávala podklady k fakturaci, neví ale, kdo byl statutár.orgánem společnosti a jméno R. viděla asi na smlouvách. Dále soud provedl a zhodnotil též výpověď účetní společnosti HXXXXK a SxxxS. a současně bývalé zaměstnankyně spol. Autodoprava Xxx - svědkyně G., která byla současně též členkou dozorčí rady společnosti HXXXXK a.s. a jejíž výpověď z tohoto důvodu nepokládal za objektivní a nestrannou. Dále soud vyslechl značné množství zaměstnanců společnosti QxxxT a z jejich výpovědí zjistil, že se bez výjimky jednalo o řidiče, zavážející potraviny do obchodních řetězců Tesco, kteří fakticky pracovali dlouhodobě pro firmu Autodoprava Xxx, ale „papírově“ každé cca 2 roky měnily zaměstnavatele – jedním z nich byla též spol QxxxT. Z výpovědí těchto svědků soud ověřil, že žádný ze zaměstnanců spol. QxxxT s.r.o. se na úklidových pracích po povodních v roce 2013 nijak nepodílel. Nalézací soud dále**

provedl dokazování značným množstvím listinných důkazů, prokazujících jak deklarovaná plnění společností HXXXX a.s. ve vztahu ke konečnému odběrateli služeb – a to Magistrátu hlavního města Prahy, tak daňovými doklady, deklarujícími plnění subdodavatelů spol. HxxxK - tedy vystavenými spol. XXX za úklidové práce provedené ve prospěch spol. HXXXX a daňovými doklady, vystavenými společností QxxxT za plnění ve prospěch odběratele – spol. XXX za totéž zdanitelné plnění. Na základě porovnání předložených daňových dokladů a připojených daňových příznání k DPH dospěl nalézací soud k závěru, že účetně byly fakturovány jednotlivé služby de facto pozpátku, jednak, že přefakturovávané služby byly fakturovány mezi společnostmi ve shodných částkách bez zisku s dvěma odchylkami, kdy rozdíl činil v jenom případě cca 100 Kč a ve druhém 50.000-Kč ve prospěch spol. Xxx a že tak jak společnosti QxxxT, tak i XXX za fakturované plnění neobdržely žádný zisk. Soud dále provedl dokazování výpisy z účtů všech tří obchodních společností, které se prostřednictvím svých statutárních orgánů podílely na stíhaných skutcích a ověřil, že finanční prostředky mezi těmito společnostmi nebyly převáděny bezhotovostně převodem, jak vyplývalo z připojených faktur, ale výhradně hotovostně na základě příjmových a výdajových pokladničních dokladů, a to rozdělených do jednotlivých částek nepřevyšujících 350 000 Kč. Ve vztahu k účtům společnosti QxxxT s.r.o.- a to jak k účtu vedeného u Raiffeisenbank, tak k předchozímu účtu vedenému u Oberbank AG soud prokázal, že dispoziční oprávnění k účtu Oberbank měl toliko obž. O., u Raiffeisenbank měl dispozici původně též jen obž. O., od 19. září 2013 formálně též prokurista společnosti (zápis prokury v OR již od 18.12.2012) K. R. V., nar. xxx. Dispoziční oprávnění k oběma účtům ve stíhaném období realizoval však výhradně obžalovaný H., přičemž obžalovaný H. byl jedinou osobou, která i následně finančními prostředky na obou účtech disponovala. Ze zpráv České správy sociálního zabezpečení nalézací soud ověřil, že společnost QxxxT byla pracovní agenturou, která najímala řidiče, a že tato společnost má dluh na sociálním zabezpečení a na příspěvku na státní politiku zaměstnanosti v celkové výši přesahující 9 milionů Kč a dlužné neodvedené pojistné za zaměstnance činí dalších téměř 1,5 milionu Kč. Ze seznamu zaměstnanců společnosti QxxxT pak bylo zjištěno, že společnost nezaměstnávala žádné cizince. Šetřením v policejních evidencích ve spolupráci s mezinárodními odbory bylo zjištěno, že osoba jménem K. R. V., nar. xxx, občan Bulharska, fyzicky neexistuje, pas, kterým se tato osoba měla prokazovat při notářských zápisech a ve vztahu k nakládáním s podílem společníka a prokuristy společnosti QxxxT s.r.o., byl vystaven na osobu S. S. S. a již v listopadu 2011 byl nahlášen jako odcizený. Ze sdělení a připojených listin České správy sociálního zabezpečení současně soud zjistil, že společnost Xxx neměla žádné zaměstnance (což koresponduje též s výpovědí obž. C.).

4. **Soud stejně pečlivě jako svědecké výpovědi hodnotil též důkazy listinné, které shrnul pod body 18-19. Ze stěžejních důkazů jsou to jednotlivé účetní doklady společností HXXXX, Xxx a QxxxT, výpisy z účtů, přehledy ČSSZ, objednávky MHMP, předávací protokoly prací, záznamy FÚ i cizinecké policie.** Srovnáním podaných daňových příznání jednotlivých společností, na podvodu s DPH se podílejících, pak soud shledal, že zatímco společnost HXXXX uplatnila odpočty na DPH z fakturace společnosti Xxx již za červen roku 2013, společnost Xxx za červen 2013 žádnou DPH na výstupu nepřiznala a účtovala o vydaných fakturách až ve 3. čtvrtletí č. 2013. Z přehledu objednávek Magistrátu hlavního města Prahy na úklidové práce po povodních u společnosti HXXXX pak nalézací soud zjistil, že všechny objednávky jsou datované dnem 19. 6. 2013, přičemž tyto práce fakturovala společnost Xxx jako subdodavatel spol. HxxxK v celkem 17 případech s termínem realizace prací v červnu, ačkoliv její subdodavatel- společnost QxxxT podle provedeného soupisu prací (viz fakturace uvedené pod bodem III obžaloby) měla fakturované práce provádět až v červenci 2013. Na základě dokazování v hlavním líčení dospěl proto nalézací soud k závěru, že úklidové práce zadané Magistrátem hlavního města Prahy spol. HXXXX byly v průběhu léta 2013 touto společností provedeny, což nezpochybnuje ani sám obž. O., ani Magistrát hlavního města Prahy.

Nicméně spol. Xxx a QxxxT se na úklidových pracích žádným způsobem nepodílely, deklarovaná zdanitelná plnění neprovedly a jimi vydané faktury a výdajové pokladní doklady, jimiž bylo před soudem dokazováno, jsou fiktivní. Ke společnosti QxxxT s.r.o. bylo prokázáno svědeckými výpověďmi, že tato sloužila jako pracovní agentura, která zaměstnávala řidiče pro kamionovou dopravu pro řetězec Tesco, tito byli také společností přihlášení u České správy sociálního zabezpečení k povinným odvodům a byla jim vyplácena mzda, což vyplývá z listinných důkazů. Z předložených listinných důkazů pak vzal nalézací soud za prokázané, že společnost QxxxT zaměstnávala jen řidiče. Tento závěr je podpořen výpovědí svědkyně V. D., která sepisovala se zaměstnanci pracovní smlouvy, které dostávala již opatřené razítkem i podpisem jednatele a která v této souvislosti jednala toliko s bratrem obžalovaného O. a majitelem autodopravy J. X., který byl jejím zaměstnavatelem. S prokuristou společnosti R. se nikdy nesetkala ani svědkyně D. K., která jako externí účetní společnosti QxxxT též potvrdila, že výhradními zaměstnanci spol. QxxxT byli řidiči.

5. Na základě provedeného dokazování tak nalézací soud dospěl k závěru, že právě obžalovaný H. bylo osobou, která společnost QxxxT po celou dobu stíhaného jednání fakticky ovládala a neuvěřil obhajobě obžalované C., která tvrdila, že se stýkala s novým jednatelem R. a obžalovaného H. v souvislosti s firmou QxxxT nezná. Ve vztahu k obžalované C. pak soud dospěl k závěru, že ani společnost SxxxS., která neměla žádné zaměstnance, se žádným způsobem na úklidových pracích spol. HXXXXK nepodílela. Sama žalovaná uvedla, že získala odměnu za administrativní práce ve výši 50 000 Kč, fakticky však toliko schvalovala přefakturace mezi společnostmi QxxxT a HXXXXK. Soupis prací, který odsouhlasila, měl vycházet údajně s tvrzení R. na základě rozpočtu stanoveného společností HXXXXK, přičemž soupisy prací podepisoval za společnost QxxxT obžalovaný H., který tak za společnost fakticky jednal. Z provedeného dokazování má nalézací soud za sporné, zda obžalovaná C. jakékoliv kontroly vůbec prováděla, když tyto byly vyloučeny svědecky a vyplývat měli toliko z výpovědi obžalovaného O., když bylo prokázáno, že společnost QxxxT pro společnost SxxxS. zajistil též obžalovaný O., a to prostřednictvím svého bratra J. H. Ověřením sídel společnosti SxxxS. a QxxxT- soud dospěl k závěru, že tyto společnosti měly fiktivní sídlo a že činnost, kterou ve prospěch konečného odběratele společnosti HXXXXK obě fakturovaly, nikdy nevykonávaly a ani k ní neměly osobní a technické zázemí. Srovnáním daňových příznání společnosti Xxx a společnosti QxxxT, jakož i z jednotlivých fakturovaných částek pak soud dospěl k jednoznačnému závěru, že obě společnosti měly práce provádět de facto bez zisku, který by pokryl, byť jen minimální náklady. Na základě učiněných skutkových závěrů pak soud dospěl k závěru právním, a to že všichni 3 obžalovaní spáchali žalovaný skutek v úmyslu přímém, kdy obžalovaný M. O. se jednáním s jménem společnosti HxxxK a.s. právně kvalifikovaného jako zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 odst. 2 písm. a) písm. c) tr. zákoníku dopustil jako hlavní pachatel, který svým jednáním zkrátil daň ve značném rozsahu, a to společně s dalšími dvěma osobami - tedy obžalovanou C. a obžalovaným H. a obžalovaná V. C. a obžalovaný P. H. jako statutární orgány společnosti SxxxS. a osoby fakticky ovládající společnost QxxxT s.r.o. (navenek jako jednatel této společnosti až do r. 2016 též vystupující- viz záznam OR)) tak napomohli obžalovanému O. ke spáchání výše uvedeného zločinu a sami se tak dopustili téhož zločinu při stejné právní kvalifikaci ve formě pomoci dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.
6. Při ukládání trestu pak nalézací soud neshledal u obžalovaných žádné přitěžující okolnosti, když jediné odsouzení z minula svědčilo obž. H. a toto je již zahlazeno. S ohledem na okolnosti případu proto nalézací soud považuje trest odnětí svobody, uložený obžalovanému O. ve výměře 28 měsíců v sazbě 2 až 8 let - těsně nad dolní hranici zákonné trestní sazby, navíc podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání čtyř let, za dostatečný k prokázání schopnosti obžalovaného vést řádný život. S ohledem na páchaní trestné činnosti s úmyslem zajistit si majetkový prospěch pak uložil obžalovanému O. též peněžitý trest vyměřený jako 60 denních sazeb s jednou denní

sazbou ve výši 1000 Kč. Denní sazbu odůvodnil nalézací soud z majetkových poměrů obžalovaného, který je vlastníkem společnosti s dobrým majetkovým zázemím a současně vlastní nemovitost, na níž splácí hypotéku. Uložený trest tak nalézací soud považuje za přiměřený jak společenské škodlivosti jednání, tak majetkovým poměrům. Oběma spoluobžalovaným za pomoc k těžce majetkové trestné činnosti pak uložil nalézací soudu trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání 2 let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. S ohledem na exekuce obžalovaného H. pak tomuto obžalovanému peněžité trest neukládal jako zjevně nedobytný.

7. Proti tomuto rozsudku podali všichni **obžalovaní v zákonné lhůtě odvolání**, v němž napadli výrok o vině i o trestu .
8. **Obžalovaní M. O. a V. C.**, zastoupeni stejným obhájcem, podali společné odvolání do napadeného rozsudku, respektive do jeho výroku o vině pod bodem I a II, a to z důvodů citovaných ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) až d) tr.ř. . Nepřiměřenost uloženého trestu přes avizované odvolání do trestu však soudu nevytkli. Pokud se týká pochybností o úplnosti a správnosti skutkových zjištění v napadeném rozsudku, vytýkají obžalovaní nalézacímu soudu, že odůvodnění rozsudku nesplňuje požadavky ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, které podrobně citují a dále namítají, že ve výroku o vině není ve smyslu ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu řádně označeno místa spáchání trestného činu, neboť v něm u jednotlivých bodů I až III zcela absentuje. Nalézacímu soudu tak odvolatelé vytýkají, že v řízení před soudem zůstaly neobjasněny zásadní otázky a pochybnosti, které nemohly vést k odsuzujícímu výroku a které činí odsuzující rozsudek nepřezkoumatelným. Stejně tak nepřezkoumatelně se nalézací soud vypořádal s obhajobou obou obžalovaných, kterou opakovaně vyvrací nepřípustným způsobem v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“ Oba odvolatelé obsáhle opakují důkazy, provedené v hlavním líčení a konstatují, že soud se spokojil toliko s tvrzením svědka B., že pracovali na stavbě v toliko ve třech lidech +2 brigádnících, zcela však pominul, že takto prováděli úklid toliko na jedné z celkových 20- 30 lokalit a nezabýval se tím, kdo uklidil zbývajících 19 až 29 lokalit, když navíc nepřesvědčivě uvádí, že se nejednalo o cizince jako Mongoly či Ukrajince. V této souvislosti se nevypořádal ani s výpovědí sv. K., že pracovníci subdodavatelů byli cizinci. Soud dále zpochybňuje též angažmá obžalované C., aniž by vyhodnotil její vyjádření, že chtěla se společností po mateřské dovolené pokračovat v developerské činnosti a že tedy nutně musela generovat ekonomický obrat, aby dosáhla na bankovní úvěr, což bylo hlavním důvodem přeprodání této zakázky spolu s tím, že provedla administraci této zakázky, přičemž odměna ve výši 50 000 Kč za tuto její činnost byla zcela adekvátní. Nesprávná je též výtká nalézacího soudu, že docházelo k fakturaci hlavního dodavatele před doručením soupisu prací od subdodavatelů, neboť u velkých zakázek v praxi vždy dává pokyn generální dodavatel směrem dolů, když soupisy prací od subdodavatelů byly známy a byly předem odsouhlaseny. Prioritou u velkých zakázek je vždy získat finanční prostředky od investora. Nesprávně soud zpochybňuje též výplaty v hotovosti, a to přesto, že ve stavebnictví jsou výplaty hotovosti zejména u nekvalifikovaných brigádníků a nárázových prací, které provádějí v naprosté většině cizinci z třetích zemí, naopak pravidlem. Obhajoba dále podrobně spekuluje na téma, jakým způsobem se platí odměna nekvalifikovaným pracovníkům z Ruska, Ukrajiny, Mongolska Rumunska atd. včetně toho, že to bylo důvodem, proč jednatel společnosti QxxxT R. požadoval platby v hotovosti a tyto pro své pracovníky měnil na Euro nebo americké dolary. Za zcela irrelevantní pak obhajoba považuje provedené dokazování výslechy řidičů, kteří zavázeli společnost Tesco a nepodíleli se na úklidových pracích po povodních, z čehož soud dovodil, že společnost QxxxT nemohla úklidové práce po povodních provést. Poukazuje na podmínky, za kterých byly v létě úklidové práce prováděny, včetně nehygienických podmínek a letních veder, kdy nebyl čas zkoumat, zda se jedná o kmenové zaměstnance společnosti QxxxT nebo jiné společnosti, ani na základě jakého právního důvodu tyto osoby práce vykonávají. Poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, dle níž bylo

povinností obžaloby prokázat za situace, že provedení úklidových prací nebylo zpochybněno, kdo uvedené práce provedl. Obhajoba vytýkala dále soudu, že dovozuje fiktivní fakturaci na základě skutečnosti, že společnost QxxxT nedisponovala žádným technickým vybavením, jímž by mohla úklidové práce provádět, současně se však nezabýval ani skutečností, že ani společnost Holbak takové technické vybavení neměla k dispozici- když práce byly prováděny manuálně, nekvalifikovanými pracovníky, za pomoci lopat, hrábí a stavebních koleček a odpad byl nakládán na kontejnery, které též nebyly ve vlastnictví společnosti HXXXXK, která neměla ani personální kapacity k zajištění takových prací. V neprospěch obžalovaných soud hodnotil též skutečnost, že bylo zjištěno, že osoba nového jednatele společnosti QxxxT, R. V., je fiktivní osobou, a to přesto, že svědci popisovali, jak se s touto osobou stýkali a že bylo ze státních orgánů jednotlivých institucí, včetně bank prokázáno, že byly ověřovány podpisy této osoby. Přesto ke konkrétní osobě soud stejně jako orgány přípravného řízení nijak nedokazoval, nesoustředil se na podstatné náležitosti a místo toho vyslyšel 150 řidičů, které zavázeli potravinami Tesco po celé republice. V této souvislosti obhajoba poukazuje na předchozí rozhodnutí soudu, který usnesením ze dne 7. 5. 2020 vrátil věc státnímu zástupci k došetření, jehož důvodem byla právě absence dokazování ve vztahu ke skutečnému zhotoviteli díla, kterou však nalézací soud sám po zrušení napadeného usnesení přestal považovat za podstatnou. Přestože se od doby nápadu obžaloby v důkazní rovině nic nezměnilo, nalézací soud vydal 2 zcela diametrálně odlišná rozhodnutí. Obžalovaní dále odkazují na řadu rozhodnutí zejména NS ČR, a to ve vztahu k fiktivním fakturám a skutečnému plnění, kdy odkazy na tyto byly plně kopírovány v odvolání Ing. H. – k tomu viz bod 9 tohoto rozsudku. Ze všech výše uvedených důvodů proto oba obžalovaní navrhuji, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek zrušil.

9. **Téměř totožný obsah má odůvodnění odvolání, podané obžalovaným Ing. P.H.,** které v celých úsecích kopíruje výše citované odvolání obžalovaného O. a obž. C. v a to včetně citace ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) až d) tr.ř., odkazu na rozpor mezi původním usnesením nalézacího soudu ze dne 7.5.2020 o vrácení věci k došetření a rozhodnutím o vině, k nimž též soud dospěl na základě týchž důkazů z přípravného řízení, provedených v hlavním líčení. Obžalovaný H. dále uvádí, že považuje rozsudek za nezákonný a nerozumí tomu, jak soud mohl za důkazní situace, která nastala po konání hlavního líčení, dospět k závěru o jeho vině, neboť v řízení nebyl proveden ani jediný přímý důkaz, který by jeho vinu prokazoval. Poukazuje na to, že využil svého zákonného práva a odmítl ve věci vypovídat v přípravném řízení i hlavním líčení a před soudem přečetl toliko své vyjádření k obžalobě. K vystaveným fakturám pak uvedl, že ví pouze tolik, že se jednalo o zakázku v řádech několika milionů korun pro Magistrát hlavního města Prahy na likvidaci následků povodní a že společnost QxxxT založil s cílem v této společnosti podnikat, což se nepodařilo realizovat, a proto ji nezatíženou závazky v roce 2012 prodal R.i, s nímž osobně komunikoval. Zatímco vyjádření obžalovaného nebylo v průběhu dokazování nijak vyvráceno, napadený rozsudek je nelogický a vnitřně rozporný, a to včetně rozporného tvrzení soudu, který na jednu stranu tvrdí, že zakázka byla provedena a na druhou stranu zpochybňuje- navíc po tolika letech- daňové doklady se závěrem, že práce v nich uvedená provedena nebyla, aniž by dokázal, kdo práce fakticky provedl. Shodně s výše popsáním odvoláním spoluobžalovaných O. a C. namítá, že nalézací soud nedostal podmínkám ustanovení § 120 odst. 3 trestního řádu a 125 odst. 1 trestního řádu, nevypořádal se s obhajobou (což obžalovaný H. vtělil do bodu IV. svých námitek, zatímco de facto totožné znění obhájce spoluobžalovaných uvádí pod bodem II odvolání). V některých případech v odvolání obž. H. dochází k přejímání celých odstavců odůvodnění odvolání a odvolací soud tudíž nemá potřebu zcela shodné argumenty opakovat. Odvolání též pod b. IV., V. odkazuje na shodnou „judikaturu“ Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 5Tdo 567/2014 a 5Tdo 1503/2014, dále také na rozhodnutí sp. zn. 4 Tdo 786/2009, popřípadě sp. zn. 3 Tdo 946/2008, z nichž dovozuje a opakovaně uvádí závěr NS, že pro prokázání úmyslu obviněného nepostačuje toliko zjištění, že obviněný, předložil falzifikáty faktur, neboť ne každá zjištěná machinace v účetních dokladech,

může bez dalšího dokladovat to, že došlo ke spáchání daňového deliktu, rovněž v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí VS Olomouc z 26. 5. 2010 sp. zn. 5Tdo 34/2010. V rozhodnutí pod sp. zn. 5Tdo 567/2014 NS uvedl, že je povinností orgánů činných v trestním řízení se zabývat tím, zda v souvislosti s obstaráním zboží či obstaráním výkonů, mohl vzniknout obviněnému nárok na odpočet daně nezávisle na tom, že předložené doklady byly neadekvátní (fiktivní). NS ukládá orgánům činným v trestním řízení ověřit, zda v takovém případě obviněnému mohl vzniknout nárok na odpočet daně. Upozorňuje rovněž na judikaturu NS, která vychází z výše uvedené ustálené judikatury tj. na rozhodnutí 4 Tdo 381/2019, kterým Nejvyšší soud zrušil jak rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích 16T 14/2017 tak i Vrchního soudu v Praze 3 To 77/2018, ze kterých mají opět vyplývat již výše uvedené závěry. Dále uvádí usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 5 Tdo 843/2003, publikované pod č. T 653 v sešitě č. 2/2004 Souboru tr. rozh. NS, C. H. Beck Praha, podle níž jednání pachatele, který vyhotovil fiktivní fakturu za neuskutečněné zdanitelné plnění a na jejím podkladě se domáhal snížení své daňové povinnosti, může být posouzeno jako trestný čin zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 tr. zákoníku. Zásadní pro danou trestní věc napadenou odvoláním je, že Nejvyšší soud uvedl, že se bude muset soud prvního stupně vypořádat rovněž s vědomostí obviněného o fiktivnosti faktur, neboť od tohoto zjištění se bude odvíjet závěr o naplnění subjektivní stránky trestného činu, dále rovněž opakuje závěr NS, že v případě nejistoty je na místě aplikovat zásadu „in dubio pro reo“. Výše uvedená trestněprávní judikatura Nejvyššího soudu ČR ohledně problematiky fiktivních faktur a současně poskytnutého plnění je navíc kompatibilní s judikaturou Evropského soudního dvora v daňových věcech (např. C-18/13 Marks Pen) tak i aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu v daňových věcech, např. Stavitelství Melichar sp. zn. 4 Afs 58/2017 či Kemwater, sp. zn. 1 Afs 334/2017, kde Nejvyšší správní soud uzavřel, že bez ohledu, že bylo neplnění poskytnuto, a to bez ohledu na poskytovatele plnění, nelze nevyplatit nárok na odpočet DPH, přičemž tuto otázku řešil i rozšířený senát NSS ČR, který řízení přerušil a předložil soudnímu dvoru EU věc jako předběžnou otázku.

10. Městský soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, které strany svým odvoláním napadly, stejně tak správnost postupu řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných je zčásti důvodné, byť z jiných, než odvolateli vytýkaných příčin.

11. Přezkumem spisu odvolací soud ověřil, že přes námitky obhajoby v přípravném řízení, ani v řízení před obvodním soudem, nebyla porušena žádná procesní ustanovení, která by způsobila podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Právo obžalovaných na obhajobu bylo plně zachováno, stejně jako jejich právo na spravedlivý proces. Nálezací soud provedl všechny důkazy, které shledal potřebnými k řádnému posouzení skutkového stavu a k rozhodnutí ve věci samé v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu a ty pak hodnotil tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu- tedy nejen jednotlivě, ale i ve všech vzájemných souvislostech. Na základě takto provedených a zhodnocených důkazů dospěl obvodní soud ke správným skutkovým závěrům o fiktivnosti plnění ze strany společností Xxx s.r.o. a QxxxT s.r.o. , které obžalovaný O. v postavení statutárního orgánu spol HXXXK a.s. v součinnosti a po předchozí dohodě se statutárními orgány těchto společností -své družky obž. C. a svého známého – obžalovaného ing. H., ovládajícího společnost QxxxT s.r.o., využil nejen ke snížení odpočtu DPH ze zdanitelných plnění, která přijal od MHMP, ale dokonce k vylákání nadměrného odpočtu DPH, kterou obžalovanému O. Finanční úřad na základě padělaných účetních dokladů obou společností s ručením omezeným neoprávněně

vyplatil . Svě závěry o vině jednotlivých obžalovaných , o prokázaných úzkých vztazích mezi jednotlivými obžalovanými i bratrem obž. O. J. X., který obž. O. spol. QxxxT s.r.o. ovládanou obž. H. doporučil, neboť tuto společnost sám též využíval, nalézací soud detailně popsal a popsal též, z jakých důvodů považuje obhajobu obžalovaných za vyvrácenou. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, **že právě obž. C. poměrně podrobně popsala okolnosti prosté přefakturace mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi včetně vedoucího postavení obž. O., který obě s.r.o. zařadil do řetězce předstíraných daňově uznatelných plnění , jež sloužila k neoprávněnému navýšení odpočtu DPH a vylákání výhody na DPH ze zdanitelných plnění, spol. HXXXX a.s. provedených.**

12. Na základě takto provedených a zhodnocených důkazů dospěl obvodní soud jak **ke správným skutkovým závěrům**, o nichž nevznikly v průběhu řízení žádné zásadní pochybnosti, tak **i ke správným závěrům právním**, včetně dovození trestní odpovědnosti všech obžalovaných při správném užití právní kvalifikace žalovaných skutků. Bohužel při popisu skutků ve výročí o vině se nalézací soud zcela neřídil závěry vlastního provedeného dokazování v hlavním líčení, které podrobně a přehledně rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku, ale výrok o vině včetně právní kvalifikace stíhaného jednání zcela mechanicky přenesl z obžaloby , a to včetně formálních vad a nepřesností v obžalobě uvedených ve výroku o vině i v právní větě , z níž vychází právní kvalifikace stíhaných skutků . V důsledku těchto pochybení je nutno přisvědčit obhajobě, že nepřesnosti ve výroku o vině , zejména pak popis právní věty, který neodpovídá zvolené právní kvalifikaci jednání obžalovaných , činí rozsudek vnitřně rozporným a neodpovídá ustanovení § 120 odst. 3 tr. řádu . Nicméně vytýkané nedostatky výroku rozsudku nejsou takového charakteru , aby je nebylo možno odstranit v řízení před odvolacím soudem, neboť jak popis provedeného dokazování , tak samotné hodnocení důkazů, nenechává žádného z účastníků řízení na pochybách , jak nalézací soud hodnotil provedené důkazy . Úprava popisu skutku i právní věty výroku o vině , provedená odvolacím soudem, vychází ze závěrů dokazování nalézacího soudu, které odvolací soud v části listinných důkazů zopakoval, přičemž s jejich hodnocením nalézacím soudem se zcela ztotožnil . Změnu ve výroku o vině , kterou po zrušení napadeného rozsudku odvolací soud doplnil , učinil odvolací soud s jedinou výjimkou výhradně z vlastní iniciativy , a to v rámci tzv. rozšířeného přezkumu § 254 odst 1 a 2 tr. řádu .
13. Jedinou plně relevantní námitkou, kterou obžalovaní ve svých odvoláních uplatnili , je výhrada k popisu skutku pod body II. a III. napadeného rozsudku ve smyslu § 120 odst. 3 tr.ř., týkající se především doplnění blíže nezjištěného místa činu a období, v němž byly stíhané skutky spáchány - tato námitka však sama o sobě je pochybením spíše formálním , nemajícím pro meritum věci zásadního významu. Její důvodnost pak nelze shledat v případě popisu skutků pod b. I rozsudku, když doba i místo podání daňového přiznání spol. HXXXX a.s., jehož podáním obž. O. jako hlavní pachatel stíhaného daňového zločinu svůj podvodný nárok uplatnil, je zcela pregnantně vyjádřena. V případě popisu účastenství obou spoluobžalovaných pak odvolací soud doplnil popis skutku o skutečnost, že účastenství se obž. H. i obž. C. dopustili v blíže nezjištěné době , ohraničené předloženou fakturací vzájemných plnění, jehož se dopustili na blíže neztotožněném místě , neboť sídla obou společností byla prokázána jako fiktivní a konkrétní místa, kde mělo dojít k vystavení a zaúčtování faktur nebyla ztotožněna – což věrohodnost závěrů o vině jednotlivých obžalovaných nikterak nesnižuje.

14. Z vad obhajobou nevytýkaných lze poukázat např. na špatné označení osoby obž. O., který je ve výroku rozsudku uveden jako M., zatímco křestním jméno obžalovaného je „M.“, stejně jako nepřesné vyjádření skutku pod bodem II a III v části, odkazující na výši zkrácené daně a výši vylákané daně obž. O. jako hlavním pachatelem, které činí v této části popis jednání obžalovaných, směřující ke škodlivému následku ve formě daňového úniku hlavního pachatele jako zavádějící. Dále je nutno vytknout nalézacímu soudu, že s výrokem o vině u všech obžalovaných nekoresponduje užitá právní věta, neboť dle popisu skutku i zvolené právní kvalifikace byla prokázáno nejen to, že jednáním obžalovaného O. za pomoci obž. C. a obž. H. došlo ke zkrácení daně ve značném rozsahu podle § 240 odst.2 písm. c) tr. zák., ale též že se všichni obžalovaní dopustili jednání nejméně se dvěma dalšími osobami ve smyslu § 240 odst. 2 písm. a) tr. zák., tedy obž. O. s obž. C. a obž. H. jako účastníky na trestné činnosti, obž. C. s obž. O. a obž. H. atd.. Druhou z forem kvalifikované skutkové podstaty stíhaného zločinu dle § 240 odst. 2 a) tr. zák. však nalézací soud zcela pominul, přestože v právní kvalifikaci popsaného skutku tuto přitěžující okolnost u žádného z obžalovaných uvést neopomněl. V tomto rozsahu proto odvolací soud výrok o vině doplnil tak, aby odpovídal plně zásadám ustanovení § 120 odst.3 tr. ř. tak, aby byl dostatečně individualizován a aby z něj byly patrné všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu, pro který jsou obžalovaní trestně stíháni. Současně zásah odvolacího senátu do popisu skutku není v rozporu se zákazem „reformatio in peius“, když preciznějším popisem skutku ve výroku o vině nelze zhoršit postavení obžalovaných, ani zásada, že odvolací soud se nemůže odchýlit od skutkových zjištění soudu nalézacího, neboť v daném případě příslušné listinné důkazy ve smyslu § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu v odvolacím řízení zopakoval.
15. Pokud se týče dalších odvolacích námitek, týkajících se hodnocení provedeného dokazování, považuje je odvolací soud za zcela nedůvodné. V souladu se zásadou ústnosti stojí těžiště dokazování na bedrech nalézacího řízení, v němž se důkazy provádí a následně též jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech hodnotí. Nalézání práva je tak výsadním právem soudu I. stupně a odvolací soud může do hodnocení provedených důkazů zasahovat jen zcela výjimečně tam, kde hodnocení důkazů odporuje jejich obsahu či dokazování není hodnoceno ve vzájemných souvislostech a závěry soudu jsou nelogické či vnitřně rozporné. Žádná z těchto výjimek však v případě napadeného rozsudku zjištěna nebyla. Soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu pro posouzení merita věci ve vzájemných souvislostech i ve vztahu k možným trestněprávním následkům, při dokazování prováděl důkazy ve prospěch i neprospěch obžalovaných a stejným způsobem provedené dokazování též hodnotil. V situaci, kdy odmítl návrh obhajoby o doplnění dokazování ke ztotožnění sv. Rangwelova, se svým rozhodnutím se řádně a logicky vypořádal a nemohlo tak dojít ani k tzv. opomenutému důkazu. Jak již bylo konstatováno, odchýlit se od skutkových závěrů soudu nalézacího není oprávněn ani odvolací soud, s výjimkou postupu dle § 259 odst. 3 tr. řádu, tím méně může uspět s odlišným hodnocením důkazů obžalovaný, který není objektivním hodnotitelem, ale stranou řízení, a to stranou nadanou rozsáhlými právy, které jiným účastníkům řízení nenáleží, včetně práva podávat nepravdivou a účelovou výpověď. Samotná skutečnost, že se obžalovaný domnívá, že soud měl provedené důkazy hodnotit s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem, není důvodem k odvolání. Stejně tak nelze vykládat ani zásadu „In dubio pro reo“ jako nutnost zprostit obžalovaného v případě jakékoli pochybnosti soudu o skutkovém stavu věci, ale toliko ke skutečnostem, které jsou pro posouzení věci zásadní.

16. V tomto kontextu je nutno se pro účely dokazování daňových trestných činů, zejména pak trestného činu podle § 240 tr. zákoníku jako speciálního druhu daňového podvodu, blíže zmínit o samotném pojmu daně z přidané hodnoty, podmínkách jejího vzniku i principech jejího fungování při podnikání v obchodních korporacích ČR i v jiných unijních státech .
17. Je nutno připomenout, že základním principem fungování DPH v českém i evropském právu je tzv. „princip daňové neutrality“, který musí být vždy zachován. Princip daňové neutrality spočívá v tom, že jednotlivé subjekty v rámci produkčního řetězce (tedy v rámci své ekonomické činnosti - svého podnikání) jsou zdaněny pouze v případě, že je vytvořena dodatečná (přidaná) hodnota. Daň z přidané hodnoty tak zdaňuje mezní produkty ekonomické činnosti subjektů, a to v jednotlivých fázích obratu DPH, kdy se vybírá po částech při vzniku každého dodatečného produktu (přidané hodnoty), přičemž břemeno uhrazení celé daně leží na konečném zákazníkovi (spotřebiteli). Princip daňové neutrality je v praxi často zneužíván a česká i unijní právní úprava proto jasně stanoví úpravu nároku na odpočet daně. Unijní úprava daně z přidané hodnoty vychází z čl. 113 Smlouvy o fungování EU, na níž navazuje tzv. šestá směrnice č. 2006/112/ES. Ta v čl. 1 odst. 2 uvádí základní princip fungování systému daně z přidané hodnoty, a sice že „*se na zboží a služby uplatňuje všeobecná daň ze spotřeby v přesném poměru k ceně zboží a služeb, bez ohledu na počet plnění uskutečněných ve výrobním a distribučním procesu před stupněm, ve kterém je daň uplatněna. Každé plnění podléhá DPH vypočítané z ceny zboží nebo služby podle sazeb platných pro toto zboží nebo tuto službu po odpočtu daně, kterou byly přímo zatíženy jednotlivé nákladové prvky tvořící cenu. Společný systém DPH se uplatňuje až do stupně maloobchodu včetně.*“ Šestá směrnice byla provedena do českého právního řádu pomocí zákona č. 235/2004 o dani z přidané hodnoty, který konstruuje systém daňových odpočtů, na základě nichž je zachován princip daňové neutrality a upravuje způsob výpočtu daně z přidané hodnoty i podmínky, za nichž lze aplikovat odpočty na dani z přidané hodnoty při zachování principu daňové neutrality .
18. Ve vztahu k projednávaným skutkům je tak nutno se zaměřit na konkrétní ustanovení zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, účinnému v období od června 2013 do září 2013, který k zásadním pojmům zákona **o DPH uvádí v § 21 k uskutečnění zdanitelného plnění a povinnost přiznat daň při poskytnutí služby** (dnes ustanovení § 20a z.č. 235/2004Sb), že : § 21 odst.1) „Daň na výstupu je plátce povinen **přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty, a to k tomu dni, který nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.** odst. 4) **Při poskytnutí služby se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné m.j. a) dnem jejího poskytnutí nebo dnem vystavení daňového dokladu** s výjimkou splátkového nebo platebního kalendáře nebo dokladu na přijatou úplatu, a to tím dnem, který nastane dříve, popř. b) dnem uvedeným ve smlouvě, ke kterému dochází k převodu práva nebo k poskytnutí práva k využití; pokud je sjednán způsob stanovení úplaty a k uvedenému dni není známa její výše, zdanitelné plnění se považuje za uskutečněné ke dni přijetí úplaty. odst. 5) V ostatních případech se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné a) dnem převzetí a předání díla nebo jeho dílčí části při zdanitelném plnění uskutečněném podle smlouvy o dílo .“
19. Základ daně a výpočet daně dle **§ 36 a § 37 zák. 235/2004Sb.** nebyl v případě žalovaného skutku nijak sporný, neboť výše úhrady, kterou obžalovaný jménem spol. HXXXX a.s. za úklidové a stavební práce MHMP fakturoval, zcela koresponduje s výší plateb, které byly na účet spol. HXXXX z pokynu odběratele připsány, když odsuzující

rozsudek je postaven na skutkovém závěru, že fakturované práce (služby) nebyly vykonány žádnou ze „spřízněných“ společností ani jiným plátcem DPH, ale zaměstnanci spol. HXXXX společně s brigádníky, zásadní otázkou pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaných je otázka nároku na odpočet daně podle § 72 odst. 1 zák. 235/2004 Sb. V této souvislosti je zapotřebí připomenout, že plátce DPH je ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží či poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Uplatnit odpočet daně na vstupu je tak podnikatel oprávněn jen za situace, kdy přijaté zdanitelné plnění je činěno v souvislosti s předmětem podnikání konkrétní právnické osoby, která je plátcem DPH a tímto plněním byla generována přidaná hodnota, jež je předmětem DPH. Nárok na odpočet DPH tedy není možno uplatnit na základě výkonu práce či služby, vykonané ani vlastními zaměstnanci, ani najatými brigádníky - tak jak vyplývá z výpovědi sv. B. .

20. Ve světle výše uvedených skutečností není pochyb o tom, že již samotnou fakturací za poskytnuté úklidové práce po povodních na území hl. m. Prahy vznikla obžalovanému O. jako statutárnímu orgánu spol. HXXXX povinnost přiznat a odvézt DPH na výstupu tak, jak je na jednotlivých fakturách zaznamenána, a to ke dni zdanitelného plnění – neboť z výpisu z účtu spol. HXXXX bylo ověřeno, že fakturované částky byly hrazeny se zpožděním několika týdnů. Obžalovaný však dle daňových přiznání a jejich příloh nebyl schopen daň odvézt a ani s povinností k odvodu daně nepočítal, neboť si (jak bylo dokazováno již před nalézacím soudem plně prokázáno) zajistil prostřednictvím své životní družky obž. C. a na doporučení svého bratra prostřednictvím obž. H. další dvě právnické osoby, které splňovaly podmínky odpočtu jako plátcí DPH, které zapojil provedením tzv. „zpětné přefakturace“ do řetězce plnění, které jeho společnosti i s.r.o. Xxx obž. C. (která též nedisponovala žádnými fin. prostředky a nemohla za přefakturované plnění fakturaci ani DPH uhradit) mělo zajistit neoprávněný odpočet na dani z přidané hodnoty. Tímto přenesením daňové povinnosti namísto společnosti HXXXX a.s. obž. O. musela odvézt DPH na výstupu spol. QxxxT s.r.o., neboť ta neměla už žádného subdodavatele. Obž. H. však bylo známo, že tato jím ovládaná právnická osoba byla již v té době zadlužena v řádech milionů Kč. Současně ani jedna ze subdodavatelských s.r.o.- QxxxT stejně jako spol. SxxxS. obž. C. neměla úklidové práce v předmětu činnosti a neměla ani personální ani hmotné předpoklady pro provedení nasmlouvaných úklidových prací. Samotná skutečnost, že soud neprokázal jaká fyzická osoba kromě sv. B. a dalších 2 zaměstnanců spol. HXXXX konkrétně práce při úklidu v jednotlivých lokalitách provedla, nemá vliv na závěr o trestní odpovědnosti obžalovaných za zločin dle § 240 tr. zákoníku, neboť jak již bylo výše uvedeno, k možnosti odpočtu DPH na vstupu nestačí, aby práce provedl „kdokoli“ - tedy například jakýkoli brigádník, když nárok na odpočet DPH na vstupu může uplatnit jen podnikatel, jehož subdodavatel je též plátcem DPH - neboť jinak by nebyl zachován požadovaný princip neutrality.
21. V daném konkrétním případě tak rozhodnutí o vině obžalovaného O. i spoluobžalovaných C. a H. nebrání ani obhajobou citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR – zejména senátů 4Tdo a 5Tdo, která rozhodně nejsou „ustálenou judikaturou“, když žádné z nich nebylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Jde toliko o rozhodnutí jednotlivých senátů NS ČR, nikoli pléna NS a nemají tak obecnou závaznost. Nicméně ani tato rozhodnutí nevylučují závěr o trestní

odpovědnosti obžalovaných, toliko poukazují na nutnost zkoumat mimo fiktivních dokladů i zákonné podmínky oprávněnosti odpočtu DPH, které je nutno posuzovat vždy individuálně. Tyto podmínky nalézací soud zkoumal a odvolací soud argumentačně po zopakování části důkazů podpořil i ve vztahu k zákonu č. 235/2004Sb., o správném skutkovém závěru, který lze podřadit pod § 240 odst. 1, ods.2 písm. a,c) tr. zák. proto nelze mít pochyby.

22. V průběhu dokazování, podrobně hodnoceného nalézacím soudem pod body 19-32 odůvodnění napadeného rozsudku, bylo tak nepochybně prokázáno, že žalovaná trestná činnost obžalovaných je zcela jednoznačně projevem typického zneužití práva na odpočet DPH v řetězci plnění sprátelených firem, z nichž službu zatíženou DPH vykonává pouze některý z plátců daně (zde spol. HXXXX a.s.) a další plátcí DPH – spol. QxxxT formou fakturace a spol. Xxx formou tzv. „přefakturace“ toliko předstírají fakturovaná plnění včetně DPH, aniž by se do řetězce plnění skutečně zapojili a vytvořili „přidanou hodnotu“, která je pojmovým znakem možného uplatnění daňového odpočtu z jimi vystavené fakturace. V tomto případě nárok na daňový odpočet nevzniká, neboť se jedná o plnění toliko předstíraná, nesloužící k ekonomické činnosti jednotlivých daň. subjektů (což je dáno jak neexistencí zisku, tak předstíraným plněním mimo předmět činnosti, zapsaný v obchodním rejstříku), a to s fakturací i smluvní dokumentací, vyhotovenou účelově toliko pro uplatnění neoprávněného odpočtu obchodní korporace, v jejíž prospěch byly tyto dokumenty vydány a která práva na odpočet DPH úmyslně zneužívá- tedy spol. HXXXX a.s. O tom svědčí mimo četné argumenty nalézacího soudu též skutečnost, že kompletní dohled nad uklízenými lokalitami prováděl výhradně obž. O., podpisy na zjišťovacích protokolech u obž. C. ve většině případů chybí, tato tvrdí, že přicházela do styku s prokuristou R., ale všechny protokoly za spol. QxxxT podepisoval výhradně obž. H.. Dále je nutno poukázat na obsah tzv: „zjišťovacích protokolů“ na nichž se data neshodují s daty zdanitelného plnění na předložených fakturách, které nejen že nekorespondují s termínem převzatí provedených úklidových služeb, ale v mnoha případech dokonce předcházejí samotné objednávce úklidových prací MHMP u spol. HXXXX, k níž došlo až 16.9.2013, zatímco první subdodavatelské práce na zakázce od MHMP fakturuje spo. Xxx již ke dni 5.6.2013, a to přesto, že její subdodavatel spol. QxxxT všechna zdanitelná plnění vykazuje až ke dni 1.7.2013. Současně Zjišťovací protokoly mezi spol. HxxxK a Xxx i QxxxT a Xxx jsou datovány dnem 28.6.2013 a až ve 3.IV též spol. SxxxS. v rozporu s ustanovením § 21 odst. 1 zák. 235/2004 Sb. daň na vstupu z plnění které téhož dne měla poskytnout spol. HXXXX, opožděně přiznává. Účelovost vytvářené předávací dokumentace i vzájemné fakturace, směřující k dosažení daňového úniku na DPH dšpol HXXXX pak dotváří též značné časové nesrovnalosti v této dokumentaci, zejména mezi daty zdanitelných plnění při fakturaci mezi spol. SxxxS. a HxxxK. Tak je tomu např. č.l. 149- 150 – úklid parcely xxx Hodkovičky – datum skuteč. plnění 5.6.2013, předávací protokol ze dne 28.6.2013, fakturované náklady spol. 41.080Kč, ale skutečné náklady 58.975 Kč, či ještě absurdnější kombinace na č.l. 152-154 -dokumentace k parcele xxx k.ú. Modřany - skutečněné plnění ze dne 12.6.2013, vystavení daň. dokladu ale již 5.6.2013, fakturované náklady 1.439.295,- Kč, ale celkové náklady 1.839.550,- Kč dle zjišťovacího protokolu o staveb. pracích– a to vše za situace, že objednávka na tyto práce byla vystavena až 19.6.2013.
23. Takovou činnost společností SxxxS., ale též QxxxT lze jen stěží považovat za „podnikání“ ve smyslu tehdy platného zák. č. 513/91Sb, který v § 2 definuje

podnikání jako „soustavnou činnost prováděnou samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.“

24. **Po stránce objektivní** nelze na základě provedeného dokazování a přezkumu než uzavřít, že obž. O. naplnil svým jednáním pod bodem III všechny zákonné znaky zločinu podle § 240 odst. 2 písm. a,c tr. zákoníku, když společně s dvěma dalším osobami – v daném případě v postavení účastníků, jež se dopustili stejného zločinu formou pomoci, uplatnil neoprávněně nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 827.514,87 (zaokrouhluje se na 827.515 Kč) a vylákal daň v celkové výši 509.285 Kč, čímž připravil Českou republiku na DPH o částku v celkové výši 1.336.800 Kč - tedy způsobil ČR škodu ve značném rozsahu ve smyslu § 138 tr. zák. Spoluobžalování C. a H. pak součinností při vystavení vzájemných účetních dokladů, neodpovídajících reálnému plnění pak umožnili obž. O. zkrátit daň i vylákat neoprávněnou výhodu na dani z přidané hodnoty převyšující částku 1 mil. Kč a činili tak při plném vědomí, že fakturované služby jimi ovládané společnosti neposkytly a že se tak účastní na podvodu při předstírání nepravdivých skutečností o daňové povinnosti spol. HXXXK vůči finančnímu úřadu za účelem dopomoci obž. O. k neoprávněnému majetkovému zisku formou zkrácení DPH a získání přeplatku na DPH za měsíce červen a srpen 2013. Kvalifikačním znakebytemm dle § 240 odst. 2 písm. a) tr. zák. je spáchání činu nejméně se dvěma osobami - přičemž k naplnění kvalifikačního znaku není podstatné, zda se jedná o spolupachatele či účastníky, dokonce se všichni členové skupiny nemusí osobně znát – postačí pokud mají představu o tom, že rozdělení jejich funkcí může učinit jejich jednání účinnějším, což v projednávané věci bylo bezesbýtku naplněno tím spíše, že šlo o přímý řetězec tří na sebe vzájemně navázaných firem. Po stránce subjektivní -tedy ve vztahu k zavinění všech obžalovaných ve vztahu ke stíhanému skutku, resp. skutkům se lze zcela ztotožnit s názorem nalézacího soudu, že obžalovaní se dopustili svého jednání po předchozí dohodě a v úmyslu přímém a jsou tak za své jednání plně trestně odpovědni .
25. Při přezkoumání výroku o trestu, jenž je závislým výrokem na výroku o vině dospěl odvolací soud k závěru, že nalézací soud správně přihlédl ke všem okolnostem dle § 38 a § 39 tr. zákoníku a uložené tresty jsou svým rozsahem zcela přiměřené. Odvolacímu soudu z těchto důvodů ve smyslu § 258 odst.1 písm.e) tr.ř. nepřisluší do výše trestu odnětí svobody zasahovat.
26. Pokud se týče námítky obž. O., přednesené až v závěrečném návrhu, že nepřiměřeně přísný se jeví zejména trest peněžitý, neboť obž. O. dle předloženého rodného listu má t.č. čtyři vyživovací povinnosti, nelze než dodat, že ani v tomto případě neshledal odvolací soud důvod k zásahu do uloženého peněžitého trestu. Pokud se týče podmínek ukládání trestu, obžalovaný stíhanou trestnou činností získal na úkor státu majetkový prospěch ve výši přesahující 1,3 mil. Kč, k uložení peněžitého trestu tak byly shledány zákonné podmínky § 67 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný je práceschopný muž v produktivním věku, dle vlastních tvrzení podniká v oblasti zemědělství a dle uváděného příjmu nehrozí, že by ukládaný peněžitý trest byl nedobytný. Uložený trest ve výměře 60 denních sazeb, tedy uložených při samé dolní hranici zákonné sazby dle § 68 odst.1 tr. zák. (čítající 20-730 denních sazeb) odpovídá společenské škodlivosti jednání obžalovaného, s přihlédnutím k dlouhému časovému odstupu od spáchání skutku, denní sazba ve výši 1.000 Kč (z možné sazby 100-50.000 Kč) je též vyměřena při spodní hranici zákonné sazby § 68 odst.2 tr. zákoníku. Samotná skutečnost, že si oba obžalovaní v průběhu trestního řízení, vědomi si možných peněžitých sankcí i omezení v oblasti podnikání, pořídili dalšího potomka, nemá vliv na výměru uloženého peněžitého trestu,

který tak jak byl uložen je trestem velmi mírným. Odvolací soud jej shledal s ohledem na výši daňového úniku dokonce nepřiměřeně mírným, nicméně při absenci odvolání státního zástupce do něj nemohl v neprospěch obžalovaného zasáhnout.

27. Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud k odvolání obžalovaných napadené rozhodnutí zrušil a ve věci rozhodl znovu tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha dne 1. března 2022

Mgr. Blanka Bedřichová, v.r.
předsedkyně senátu

